Dvě plus jeden - Mládek, Ivan

Ony: Pokud v sobě máte aspoň trochu něhy,
tak potom jistě víte, kde jsou lásky břehy.
Že srdce k téhle touze patří pouze dvě,
i když je věcí stylu kdy kdo miluje.

On: Já s trýzní zoufalou,
jsem napsal troufalou...
Ony: Tak jen dále!
On: Tož báseň napsal jsem...
Ony: A co?
On: ...snad příliš důvěrnou...
Ony: Dál!
On: ...o vás dvou.

Ony: Tak vidíte, co natropí ten básník-amatér,
než jednou pochopí, co je a není fér.
Je zkrátka rozhodnutý urvat každý květ,
takže nás přímo nutí zaslat báseň zpět.

On: Já přímo ze dvou stran
jsem láskou rozerván,
Všichni: zmírám vášní.
A tajně tiším vzlyk,
svých citů nejsem pán.
Ony: Je to zvláštní...

Jak snadno srdce básníků se ve dví rozdělí,
má jedno rande v pátek druhé v pondělí.
Rozdává slůvka pestrá, múzy prohání
a přitom pošle sestrám stejné vyznání.

Ony: V pátek
je svátek...

Mezihra

On: Vždyť cítím čistý cit,
tak nevím, proč jsem bit
Ony: Jak to zvládnem...
On: Já chtěl bych si vás vzít,
jednu dřív a druhou pak...
Ony: Óóóó...
On: Jenom klid!

Ony: Jak snadno všechno vyřeší ten švarný pohleda,
jak motýl dívky těším tím, že přelétá.
Má ve svém kalendáři lásku na dvakrát,
jedna z nás dobře vaří, druhá umí prát.

On: Já věrný přítel žen,
jsem krutě uražen.
Ony: Věrný přítel...
On: A v citech zasažen
už básnit odmítám.
Ony: Zmlkly múzy...

Ony: A tím končí příběh, který stal se možná nám,
či mnohým kamarádkám, nebo sestřičkám.
Když někdy utvoříte dívčí dvojici,

nevěřte na dvě lásky s jednou kyticí.